

РЕШЕНИЕ

№ 2950

гр. София, 02.05.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 57
състав**, в публично заседание на 01.02.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Георгиева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **10560** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на А. Х. М., чрез адв.Р., срещу решение №7592/31.08.2016г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отнет хуманитарния статут на жалбоподателя, предоставен с решение №3741/ 27.05.2014г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет. Жалбоподателят се позовава на процесуални нарушения, свързани с процедурата по уведомяването за започването и приключването на административното производство, като твърди, че за периода, в който бил поканен на интервю, се намирал в СДВНЧ, като нито е бил уведомен, нито е могъл да присъства, както и да изложи възраженията си срещу предложението за отнемане на предоставената му закрила. Счита, че ако решението е постановено по искане на Д., същата е разполагала с информация и е следвало да уведоми Д. за адреса на А. Х. М..

Жалбоподателят, редовно призован, се явява .Представява се от адв. Р. ,който поддържа жалбата. Не претендира присъждане на разноски.

Ответникът – председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (Д.), чрез пълномощника си юрк.П., оспорва жалбата, позовава се

на съдебна практика, а именно решение по адм. Дело №5654 по описа за 2016г. и др. Не претендира присъждане на разноски.

Софийска градска прокуратура, уведомена по ред на чл. 137, ал. 7 от АПК, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

С решение №3741/ 27.05.2014г. г. на председателя на Д. на А. Х. М. е предоставен хуманитарен статут. Със заповед №3-920/30.03.2016г. издадена от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ (Д.) спрямо жалбоподателя са наложени принудителни административни мерки „експулсиране“, отнето е правото на пребиваване в Република Б. и е наложена забрана за влизане в Република Б. за срок от 5 години. Правното основание на заповедта е чл. 42, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 1 и чл. 44 ЗЧРБ. Изготвено е становище рег. № У./25.07.2016 г. (л.32) от интервюиращ орган – С. относно образувано производство за отнемане на предоставен статут на А. Х. М. въз основа на „събрана по преписката информация“ от която прави извод, че лицето представлява опасност за националната сигурност на Република Б.. Въз основа на изложените факти интервюиращият орган е приел, че са налице нови данни за правния статус на лицето, относими към производството за отнемане на предоставената му международна закрила съобразно разпоредбите на чл. 17, ал. 3 във вр. с чл. 12, ал. 2, т. 4 ЗУБ. Поради изложеното и на основание чл. 78, ал. 1 ЗУБ е отправено предложение до председателя на Д. да бъде образувано производство за отнемане на предоставения на А. Х. М. хуманитарен статут.

Въз основа на това предложение с обжалваното решение №№7592/31.08.2016г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, е отнет хуманитарния статут на жалбоподателя. При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Предвид приетото от настоящия съдебен състав в определение №8387 от 04.12.2017г. съдът приема, че същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет - компетентен орган съгласно чл. 48, ал. 1, т. 1 ЗУБ. Решението е поставено в установената от закона писмена форма, като същото съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК. В същото се

съдържа ясно текстово описание на фактическото основание за неговото издаване – наличие на данни, че с действията си може да постави в опасност сигурността на българската държава. Посочено е, че наличието на такива данни се установява от посочен в самото решение друг административен акт - заповед № 3-920 от 30.03.2016г. на председателя на Д., с която спрямо жалбоподателя са наложени принудителни административни мерки „експулсиране“, отнето е правото на пребиваване в Република Б. и е наложена забрана за влизане в Република Б. за срок от 5 години. Твърди се, че с действията си А. Х. М. може да постави в опасност сигурността на българската държава.

В съдебната практика по въпроса относно излагането на мотиви в друг документ, извън оспорения, е постоянна и започва с Тълкувателно решение № 16 / 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС. Прието е в Тълкувателното решение на ВС, че практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт се прилага и не противоречи на закона. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В оспореното решение е цитирана заповед № 3-920 от 30.03.2016г г. на председателя на Д. и е направено изрично позоваване на нея при формиране на извод за наличие на опасения, че с действията си жалбоподателят може да постави в опасност сигурността на българската държава. Поради това мотивите на заповед № 3-920 от 30.03.2016г на председателя на Д., както и на всички други документи, към които тази заповед препраща, следва да се считат като мотиви и на обжалваното решение.

От събраните и обсъдени доказателства се установява, че жалбоподателят не е участвал в производството по отнемането на хуманитарния му статут. В съответствие с нормата на чл. 79а ЗУБ решенията по този раздел (Раздел IV) се връчват по реда на чл. 76, с изключение на решението за спиране на производството. Решението за образуване на производство за отнемане на предоставена международна закрила е по чл. 78, ал. 2, а оспореното решение е такова по чл. 78, ал. 5 ЗУБ, т.е. и за двете решения важат правилата за връчване, установени в нормата на чл. 76 ЗУБ. За постановеното решение с което на основание чл. 78, ал. 2 ЗУБ председателят на Д. е образувал производство за отнемане на хуманитарен статут на жалбоподателя, както и за насроченото на основание чл. 78, ал. 3 ЗУБ интервю, е изготвено съобщение до жалбоподателя. Органът правилно е приел редовно връчване на решение №. №7592/31.08.2016г. на председателя на председателя на Д. на 22.11.2016г, видно от отбелязването, направено върху решението. В процесния случай административният орган е положил усилия да издири актуалния адрес на жалбоподателя, като посочения от ГД „ГРАО“ адрес пред Д. е този, на който е било изпратено решението – [населено място],[жк],вх.А,ет.6,ап.17Предвид изложеното съдът приема, че ответникът е изпълнил задължението си по уведомяване на А. Х. М. за насрочено интервю, по време на което същият да изложи възраженията си срещу отнемането или прекратяването на международната закрила.

От доказателствата по делото се установява, че в периода на насроченото

интервю А. Х. М. е бил принудително настанен в СДВНЧ и поради това не е упражнил правото си да подаде възражение. Последното сочи, че жалбоподателят не е подал възражения по независещи от него причини, който факт е следвало да бъде отчетен от ответника при постановяване на оспореното решение по аргумент от чл. 78, ал. 5 ЗУБ. Като е постановил решението си без да събере възраженията на А. Х. М. и без да отчете, че същите не са дадени по причини, които не зависят от лицето, административният орган е допуснал нарушение на административнопроизводствените правила. Същото нарушение обаче съдът приема за несъществено поради следните аргументи:

В съответствие с приложената от административния орган норма на чл. 17, ал. 3 ЗУБ предоставен хуманитарен статут се отнема, когато по отношение на чужденеца се установи наличието на основание по чл. 12, ал. 2 или чл. 13, ал. 1, т. 6 и 7 ЗУБ. В хипотезата на чл. 17, ал. 3 ЗУБ попада и основанието, на което се е позовал ответникът – наличие на сериозни основания да се предполага, че лицето съставлява заплаха за обществото и националната сигурност (чл. 12, ал. 2, т. 4). Юридическите факти, осъществяващи хипотезата на чл. 12, ал. 2, т. 4 ЗУБ се установяват от Държавна агенция "Национална сигурност", която е специализиран орган към Министерския съвет за изпълнение на политиката по защита на националната сигурност (чл. 2, ал. 1 ЗДАНС). Именно този орган притежава изключителната компетентност да извърши преценката за наличие на обстоятелствата по чл. 12, ал. 2, т. 4 ЗУБ в съответствие с правомощията си по чл. 4, ал. 3 ЗДАНС. При идентифицирани от Д. сериозни основания да се предполага, че едно лице съставлява заплаха за обществото и националната сигурност, председателят на Д. е задължен да изпълни диспозицията на императивната правна норма на чл. 17, ал. 3 ЗУБ като отнеме предоставения хуманитарен статут. Председателят на Д. действа при условията на обвързана компетентност (арг. от използваната глаголна форма „отнема“), без да има право на каквато и да е преценка. Във връзка с гореизложеното, трайно в теорията и съдебната практика е наложено становището, че необсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованите граждани и организации, които пряко касаят решавания въпрос, не представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила в случаите, когато административният орган действа при условията на обвързана компетентност. В този смисъл е решение № 1554/2005 г. на петчленен състав на ВАС, а същият извод се налага и по аргумент от противното на Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ОС на ВАС. Неоснователно е възражението, че издаденият акт нарушава права на жалбоподателя, доколкото прекият му ефект се изразява във връщането в страната му по произход. В съответствие нормата на чл. 4, ал. 3 ЗУБ чужденец, влязъл в Република Б., за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. По силата на чл. 4, ал. 4 ЗУБ от тези права обаче не може да се ползва чужденец, получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото. Нормата на чл. 4, ал. 4 ЗУБ е ясна до степен,

изключваща необходимостта от всякакво тълкуване. А. М. е адресат именно на нормата на ал. 4, а не на ал. 3, което сочи на неоснователност на възраженията му.

С оглед изложеното и като е приел, че е осъществена хипотезата на чл. 17, ал. 3 във вр. с чл. 12, ал. 2, т. 4 ЗУБ, Председател на Д. е отнел хуманитарния статут на жалбоподателят.

Съдът обаче констатира, че съображенията на жалбоподателя за липса на мотиви, освен бланкетната формула „представлява опасност за националната сигурност“ са основателни. Тъй като тази норма е относително определена, тя следва да бъде попълнена със съответното съдържание. Никъде по преписката не става ясно каква е причината да се смята, че А. Х. М. представлява опасност за националната сигурност, липсва дори индиция в тази насока, приложената по делото заповед на Д. е по предложение, което не е налично по административната преписка като не е налична информация за автора на предложението рег. №Т-6-2709/30.03.2016г. Административната преписка относно чужденеца А. Х. М. ЛНЧ[ЕИК] е изпратена в АССГ, но в нея не фигурира предложението рег. №Т-6-2709/30.03.2016г., за което в Заповед №3-920/30.03.2016г. се твърди, че съдържа мотиви досежно опасността на А. Х. М. за националната сигурност. А по този начин за съда е невъзможно да прецени правилността и законосъобразността на заповедта, която е пресъздадена в предложението и в решението. Съдът намира допуснатото нарушение на административнопроизводствените правила за съществено, доколкото не съществува възможност да се прецени действителната воля на административния орган за издаване на оспорваното решение. В този смисъл аргументите на жалбоподателя, изложени с цитираното Тълкувателно решение №5 от 08.09. 2009г. по т. д. №1/2009 г. на О. на ВАС са относими и към разглеждания казус, т.е. административния орган следва да посочи мотивите/ фактическите основания, които са субсумирани под хипотезата на правната норма/ поради които е приел, че са налице основания за отнемане на хуманитарния статут на жалбоподателя, в противен случай би се стигнало до положение в което косвено актовете на Д. биха били изключени от съдебен контрол, каквато не е волята на законодателя.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Х. М. Решение №7592/31.08.2016г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отнет хуманитарния статут на жалбоподателя, предоставен с решение №3741/ 27.05.2014г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

ВРЪЩА преписката на председателя на Д. при МС, за ново произнасяне като

мотивиращо решението си относно фактите и обстоятелствата въз основа на които приема, че А. Х. М. представлява опасност за националната сигурност като основание за отнемане на вече предоставения хуманитарен статут/чл.12 ЗУБ/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението

СЪДИЯ :Теодора Георгиева